

IDRIS

ALBERT ZAAIER

GAAT HET

HUIS
SCHOON

MAKEN

Idris is een kleine Papoeajongen van acht jaar. Van alle jongens en meisjes in het dorp is hij wel de vlugste. Kijk hem daar nu eens staan, op dat hoge rotsblok! Wat een waaghals! Alle jongens en meisjes houden de adem in. Zal hij het wagen? Het is een hele sprong, zomaar pardoes kopje onder in zee! Maar Idris lacht. Hij durft wel. De Indische zon schijnt in het helderblauwe zeewater. Je kunt er diep in kijken. Allerlei visjes zwemmen er rond. Idris lijkt zo wel een chocolade-poppetje! Hij heeft alleen maar een smalle gordel van boomschors om zijn middel. Zijn donkerbruine huid glanst in de zonneschijn. Zijn mooie wollige kroesharen krullen gitzwart om zijn opgeheven hoofd. Idris lacht maar. Sommige meisjes roepen: „Niet doen, Idris! Pas toch op!” Maar de jongens dansen om hem heen en moedigen hem aan. „Vooruit

Idris, laat zien, dat je de beste duiker van ons allemaal bent!" Plons!!! Daar is de waaghals al weggesprongen. Vlug als een kikker. De jongens kunnen hem goed zien, in de diepe kolk van de zee. Hij schiet tussen wieren en schelpen door. De meisjes zijn weggevlucht. Bang voor die grote bruinvis zonder staart! Daar duikt hij weer boven en zwemt met vlugge slagen naar de rand van de diepe zeekolk. Allen juichen. Idris is moedig. Hij zal later een flinke man worden: natuurlijk een zeeman. Alle grote mannen in het dorp zijn zeelieden. Zij vissen 's nachts bij de riffen aan de kust of reizen ver over zee naar de eilanden om ruilhandel te drijven met de Papoea's daar.

Nu gaan de jongens en meisjes weer naar het strand terug. Dat strand is maar smal. Overall liggen rotsblokken en schelpen. Het dichte oerbos groeit tot vlak bij zee. Eerst een lange rij hoge palmbomen. Dat zijn de kokospalmen waaraan de kokosnoten groeien. Sommige bomen zijn wel twintig meter hoog. Daar zullen de jongens strakjes wel in gaan klimmen. Ze houden dan een wedstrijd wie het hoogst in zo'n ruwe stam komen kan. Achter de palmen komen de loofbomen. Geweldige dikke stammen hebben die. Maar de jongens mogen het dichte bos niet in gaan! Dat is veel

te gevaarlijk. Er zijn poelen en plassen vol slangen en hagedissen. In de bomen klimmen boomratten, eekhoorns en boomkangeroes.

Ook springen daar luid kwakend de boomkickers rond. Overal is leven en rumoer. Maar ook gevaar. Als de kinderen groot zijn gaan ze mee, jagen in het woud. Maar nu is dat nog verboden terrein. De jongens en meisjes

draven nu langs het strand. Hun vrolijke stemmen klinken hoog op. De papegaaien in de bomen schrikken ervan, maar dan gaan die mooie bontgekleurde vogels oeschreeuwen. Alleen de woud-
na de om en de mooie paradijs-
houden niet van zoveel rumoer en wieken op hun sterke vleugels dieper het woud in. Nu komen de bengels dicht bij het dorp. Dat is een paaldorp.

Wat een grappig gezicht, al die huizen op palen boven zee! Je kunt er te voet niet komen. Maar op het strand liggen ~~veel~~ bootjes. Het zijn bootjes uit een boomstam gehakt; smal en ~~veel~~ uit een uitlegger aan, anders zou zo'n smalle kano om golven. Grote prauwen hebben twee uitleggers. De huizen zien er niet mooi uit. Het lijken wel sch op Nieuw Guinea heeft de woning ook een heel and in Nederland. Bij de Papoea's is het huis alleen maar: **beschutting**. Overdag, met mooi weer zijn de Papoea thuis. Alleen maar zieken en heel oude mensen. 's Morg vroeg gaan de moeders en hun kleine kinderen, die zij in een gordel op de rug dragen, naar de tuinen. Ze blijven er de hele dag om er mais en bananen, aardknollen en suikerriet te kweken. De mannen gaan op de varkensjacht in het woud of schieten er vogels en ander wild. Ze hebben dan pijlen en boog, speren en kapmessen bij zich. Maar ook zijn de mannen wel van 's morgens tot 's avonds op zee om te vangen.

Bong-bong-bong! Wat is dat? De jongens en meisjes weten het

wel. De schoolgong klinkt. De goeroe slaat er op met een stevige klopper. Een-twee-drie..... allemaal zitten ze al in de prauwtjes en peddelen naar de school. Die school is ook al op palen boven zee gebouwd. In de vloer van de school is een vierkant gat. De jongens varen onder de school, en duiken dan door de vloer de school binnen. Idris zit al in de tweede klas. Hij heeft een lei en griffel, een leesboek en een doosje met rekenstokjes. Maar eerst komen alle drie de klassen bij elkaar. Ze zingen hun morgenlied.

Wat kunnen die Papoeese kinderen mooi zingen! Hoort, daar klinkt het:

Tinggal serta koe;
't Lah hampir malam, djangan djalan troes
Silakan Toekan, tinggal serta koe.

dat is in de Nederlandse taal:

„Blijf bij mij Heer, als de avond daalt,
Blijf bij mij Heer, ga mij niet voorbij.
Maar toef in mijn huis, blijf bij ons Heer.”

En dan gaat de goeroe vertellen. Vroeger toen de Papoea's nog heidenen waren, schuilden zij in hun huizen voor de boze geesten. Allerlei afweermiddelen namen zij om veilig te wonen; koppen van krokodillen en varkenstanden. Zij hadden een tovenaardie met toverij de boze geesten moest verjagen. Uit het dak van de woning hadden zij pijlen gestoken. Dan zou er geen boze geest op het dak gaan zitten om de mensen ziek te maken. Vroeger waren de mensen bang. Maar de Here Jezus is ook naar Papoealand gekomen. Eerst kwamen de zendelingen van Hem vertellen.

Later gingen de Papoea's in Hem geloven en nu is de Here Jezus ook de Heer der Papoea's geworden. Als de jongens en meisjes Hem vragen bij

hen in huis te komen, dan is de Here Jezus ook bij hen. Hij geeft hun levenskracht en werklust en Hij zegent hun eten en drinken. Hij waakt over hen als het buiten donker is. De Here Jezus is ook in hun paaldorp.

Na de vertelling gaan de kinderen op hun plaats zitten. Idris zit daar met zijn lei voor zich. Evenals de andere jongens en meisjes van de tweede klas. Ze gaan rekenen. De goeroe heeft wel tien sommen op het zwarte bord

geschreven. En moeilijke ook! Idris zit stil te werken. IJverig telt hij met zijn telstokjes: „doeabelas tambah delapan sama dengandoeapoeloeh.” ($12 + 8 = 20$) en zo gaat het maar verder. Hij is knap en maakt geen fouten. De schooltijd is om eer hij het weet. Zo hard heeft hij gewerkt.

's Middags is er nooit school in Papoealand. Dan is het veel te warm. Vrolijk roepen de kinderen: „tabé toean goeroel!” dat betekent: „dag mijnheer de onderwijzer.” Ze klimmen langs de palen naar beneden, trekken met hun blote voeten het prauwtje naar zich toe en roeien naar huis.

In het huis, waar Idris woont, is het nog stil. Alle mannen en vrouwen zijn nog op jacht of in de tuinen. Alleen grootvader is thuis. Dat is een heel oude man met grijs kroeshaar en gebogen lichaam. Grootvader is een beetje ziek. Hij hoest erg en ligt de hele dag op zijn slaapmat bij het houtvuur. Het is erg ongezellig in huis. De andere kinderen varen naar de kust. Ze gaan naar de tuinen. Daar is eten en kunnen zij spelen. Zij roepen: „Idris, Idris ga je mee?” Maar Idris gaat niet mee. Hij houdt zo veel van grootvader en blijft gezellig bij de oude zieke man. Hij heeft medelijden met zijn grootvader. „Opa,” zegt hij, „wat is het hier

ongezellig in huis. Alles is even vuil. De kookpot zit vol roest en de spinnewebben hangen als een gordijn boven uw slaapmat. De vloer is ook vuil. Het lijkt hier wel een stal." De oude man bromt een beetje. „Dat komt, omdat de mensen alleen 's avonds, als het donker wordt, thuis komen. En in het donker zie je geen vuil. Niemand maakt hier de boel schoon." „Opa," zegt Idris weer, „we hebben weer een nieuw versje geleerd op school." Idris kent al heel veel versjes uit zijn hoofd. Hij zingt graag. Grootvader hoort zijn kleinzoon graag zingen. Ook nu zingt Idris het versje:

„BLIJF BIJ ONS HEER."

Grootvader luistert stil. Als Idris uitgezongen is, zegt hij: „Ja jongen, de Here moet dicht bij ons blijven. Ik ben oud en ziek. Ik heb Hem nodig." En dan gaat Idris vertellen, wat de goeroe verteld heeft. „Opa," vraagt hij, „was u vroeger ook bang voor boze geesten?" De oude man knikt met zijn grijze hoofd.

„Ja," zegt hij zacht, „ik was ook bang. Ik droeg om mijn hals een snoer van hondentanden en had een been door mijn neusschot om de boze ziektegeest op een afstand te houden. Toen heette ik „Mantabori" en was een ruwe vechtersbaas. Maar voor de boze

geesten was ik bang. Maar nu ben ik niet meer bang. De Here Jezus jaagt alle boze geesten weg. Hij is het Licht en de machten der duisternis vluchten voor Zijn Licht."

Idris luistert. Hij hoort grootvader graag vertellen uit de tijd, toen de Papoea's nog streden tegen vijanden. Hij is trots op zijn grootvader, die een „Mantabori", een held, was. Maar Idris is toch erg blij, dat hij niet meer bang hoeft te zijn voor vijanden, die het dorp komen overvallen en de mensen doodschieten. Door het Zendingswerk is er rust en vrede in Papoealand gekomen.

Dan opeens zegt Idris: „Opa, als wij aan de Here Jezus vragen, of hij bij ons wil blijven, dan komt Hij ook bij ons, hè?" De oude man knikt weer. „Ja," zegt hij, „de Here Jezus wil ook bij ons wonen."

TKOEDAM.

„Maar Opa,” zegt Idris, „dan ziet de Heer toch ook al die rommel, dat roet, dat vuil en die spinnewebben?” De oude man zwijgt. Wat zal hij antwoorden? Het is maar al te waar! Eindelijk zegt hij: „Ja, mijn jongen, dan ziet de Heer ook al de rommel hier.” Dan springt Idris op. Hij neemt een vegertje van palmvezels en hij zegt: „Opa, ik ga niet in de tuinen spelen. Ik ga het huis schoonmaken. Ik schaam mij, dat de Here Jezus ons vuile huis ziet!” Kijk nu die Idris eens druk bezig zijn! Hij veegt, dat de wolken stof hoog opstuiven. Hij raagt de spinnewebben weg en veegt stapels vuil door de vloer heen in het zeewater onder het huis. Hij schuurt de roetlaag van de kookpot. Alles wordt schoon. Het is maar goed, dat zijn vriendjes zijn gaan spelen. Ze zouden hem uitlachen als zij hem daar zo druk bezig zagen. Ze zouden roepen: „Idris is mal. Hij maakt het huis schoon!” Onder al dat werk zingt Idris het ene liedje voor, het andere na. Het is warm onder het bladerendak van het grote huis. Idris zweet er van. Hagedissen, spinnen en kevers vluchten weg. Zoiets hebben ze nog nooit beleefd. Schoonmaak in huis!

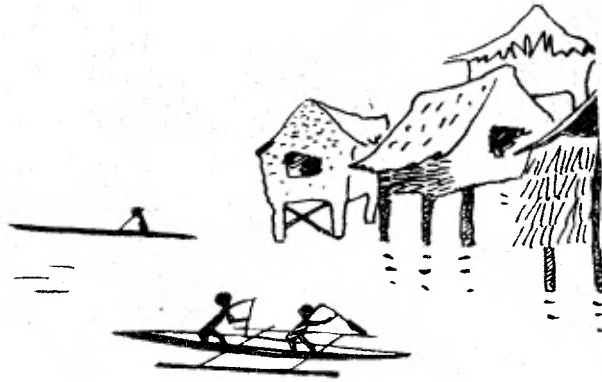
Maar Idris weet het: de Here Jezus zal nu zien, dat grootvader en Idris Hem niet in een smerig huis verwachten. Grootvader ligt

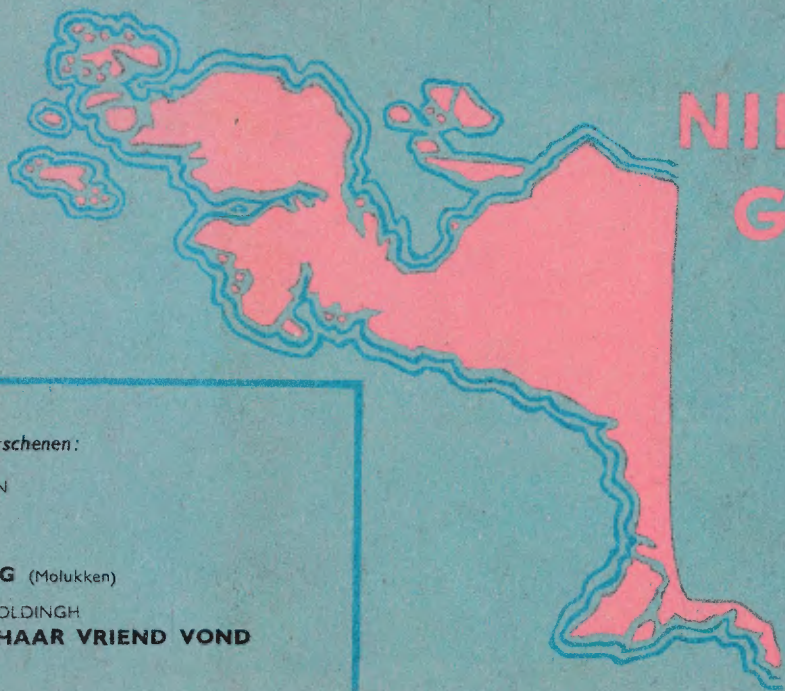

maar stil te kijken naar de ijverige jongen. Hij denkt: „Idris is een beste kleinzoon en zal later een flinke, nette Papoea worden. Een echte „Mantabori”, niet met pijl en boog en speer, maar een voorbeeld voor zijn volk. Een Papoea die de Here Jezus lief heeft.

NIEUW GUINEA

In deze serie verschenen:

JOH. VAN HULZEN

- * **NOERMA** (Java)

ALBERT ZAAIER

- * **DE VUURBERG** (Molukken)

M. A. M. RENES-BOLDINGH

- * **HOE APOEL HAAR VRIEND VOND**
(Sumatra)

ALBERT ZAAIER

- * **IDRIS GAAT HET HUIS SCHOONMAKEN**
(Nieuw Guinea)

JOH. VAN HULZEN

- * **DAMBING** (Borneo)

ALBERT ZAAIER

- * **HET FEEST VAN DE VIJFTIG BUFFELS**
(Celebes)

Uitgegeven door het

ZENDINGSBUREAU OEGSTGEEST